

VARIA AD VARIOS

Λουκιαν. Θε. Διαλ. 4,1. Ζεύς: Ἦγε, ὦ Γανυμήδης — ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἔχρῃν — φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι θάμφορος ἀγκύλον ἔχοντα οὐδ' ὄνυχας; ὁξεῖς οὐδὲ πτερά, οἷος ἐφαινόμην σοι πιτηνὸς εἶναι δοκῶν. Γαν.: Ἄνθρωπε, οὐκ αἰετὸς ἄρτι ἦσθα καὶ καταπιάμενος ἡρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερά σοι ἐκεῖνα ἐξερρύνε, οὐδὲ ἄλλος ἤδη ἀναπέφνης; Ζεύς: Ἄλλ' οὕτε ἄνθρωπον ὄρεας, ὦ μειράκιον, οὕτε αἰετόν, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὕτως εἰμι πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάζας ἐμαντόν.

Ὁ Γανυμήδης ἰδὼν τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τοῦ ἀετοῦ ἐρωτᾷ ἄνθρωπε, οὐκ αἰετὸς ἄρτι ἦσθα; — πῶς οὖν τὰ μὲν πτερά σοι ἐκεῖνα ἐξερρύνε, οὐδὲ ἄλλος ἤδη ἀναπέφνης; ἦτοι διάφορος. Ἄλλα τὰ ἐπόμενα «ἀλλ' οὕτε ἄνθρωπον ὄρεας, ὦ μειράκιον, οὕτε αἰετόν» κινοῦσι τὴν ὑποψίαν ὅτι τὸ «ἄλλος ἤδη ἀναπέφνης» δὲν ἔχει ὁρθῶς καὶ ταράσσει τὴν συνέπειαν. Μόνον ἔαν γράψωμεν «σὺ δὲ ἌΝΟΣ ἦτοι ἄνθρωπος ἤδη ἀναπέφνης» εὐδοεῖ ἡ συνέπεια, ἦτοι συνάπτονται ἀπροσκόπτως τὰ ἡγούμενα πρὸς τὰ ἐπόμενα.

Διόδωρ. ΙΑ', 40,1 «συνελαμβάνοντο δὲ τῶν ἔργων οἷ τε παῖδες καὶ αἱ γυναῖκες κτέ.» καὶ ΙΗ', 11,3 «ἐξῆς δὲ συνελάβοντο τοῦ πολέμου Καρύστιος μὲν ἐξ Εὐβοίας, τελευταῖοι δὲ κτέ.»

Γράφε συνεπελάμβανοντο καὶ συνεπελάβοντο. Περβ. ΙΒ', 10,3 «ἀξιοῦντες συνεπιλάβέσθαι τῆς καθόδου καὶ κοινωνῆσαι τῆς ἀποικίας» καὶ ΙΓ', 43,2. 53,2. 109,5. ΙΔ', 3,4. 7,6. 8,2. 45,4.

Ἀριστείδ. τόμ. Β', σελ. 665,13 Dind. «ἡμεῖς δ' ἴσοι καὶ παρὰ πλῆροισι διὰ πάντων ὀφείλοντες εἶναι καὶ ταῦτα διὰ τέλους φρονεῖν, ἔπειτ' ἀμέλει κατὰ τὸν Φάριον ἐθελήσομεν ἐξαλλάττειν Πρωτεύα καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους χρῆσθαι γνώμῃς».

Τὸ ἀδιανόητον «πρὸς τοὺς ἄλλους χρῆσθαι γνώμῃς» μετατυποῦμεν εἰς τὸ «ἄλλοπροσάλλοις χρῆσθαι γνώμῃς». Περβ. Ὁρφικ. Η' 60,12 «δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν παύουσα πανεχθεῖς γνώμας, οὐχ δόσας, πανυπέρφρονας ἄλλοπροσάλλα;» (γρ. ἄλλοπροσάλλους).

Δί. Χρυσόστ. Η', 27 «καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ κάλλει, τοὺς δὲ ἐπὶ πλούτῳ ἐθαύμαζον, καθάπερ Ἰάσονα καὶ Κινύραν».

Ἄνευ ὄκνου ὁ Budè ὥφειλε νὰ καταχωρίσῃ εἰς τὸ κείμενον τὴν διόρθωσιν τοῦ Pflugk Ἰασίωνα ἀντὶ τοῦ Ἰάσορα. Περβ. ΚΗ', 18

«περὶ δὲ Ἀδώνιδος ἢ Ἰασίωνος ἢ τῶν ὁμοίων — οὐδὲν ὅτι μὴ περὶ τοῦ κάλλους ἀκούομεν», ἔνθα ὁ Budè παρέλαβε τὴν διόρθωσιν τοῦ Emper. Ἰασίωνος ἀντὶ Ἰάσονος καὶ Σχολ. Θεοκρ. 19 (σ. 230, 11, Teubn.), ἔνθα ὁ Brubach ἔγραψεν Ἰασίωνος ἀντὶ Ἰάσονος.

Σχολ. εἰς Ὀδύσσειαν. α. 346 «τινὲς φρονεῖς γράφουσιν ἀντὶ τοῦ φρονεῖς, διδάσκεις» καὶ «γράφεται δὲ καὶ φρονεῖς ἀντὶ τοῦ συνετίζεις».

Πάντως ταῦτα ἐσφαλμένως ἔχοντα φρενώσεως δέονται. Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει γραπτέον ἀντὶ τοῦ «φρενοῖς, διδάσκεις» ἢ «φρονεῖν διδάσκεις», ὥς παρ' Ἡσυχίου ἀναγινώσκεται «φρενοῦν: φρονεῖν διδάσκειν, νοουθετεῖν», ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέρει ἀναγνωστέον «γράφεται δὲ καὶ φρενοῖς ἀντὶ τοῦ συνετίζεις».

Διογένης Λαέρτιος. 7, 130 «εἶναι δὲ τὸν ἔρωτα ἐπιβολὴν φιλευποιίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον», ἀνθ' οὗ ἡ Κοβήτειος ἔκδοσις ἔχει φιλοποιίας. Τοῦ φιλευποιία ἔχομεν ἡμεῖς μαρτύριον ἐκ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου τόμ. 99, σελ. 1297 Mi. «ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης σου φιλευποιίας καὶ φιλομονάχου καρδίας». Τοῦ φιλευποιία ἐποιήσατο χρησιν καὶ ὁ Φίλιππος Ἰωάννου ἐν ἔτει 1849, ὥς μανθάνομεν ἐκ τῆς Συναγωγῆς Ν. Λέξεων τοῦ Κουμανούδη.

Νικήτας πρεσβύτερος Βί. Ἄνδρ. τοῦ Σαλοῦ τόμ. 111, 813. 818 «ἄρα τὸ ὕδωρ, τὸ ἐκ τῶν νεφῶν βροχητημόνως ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέρχεται;»

Γραπτέον βροντημόνως, ὅπερ εἶναι ἐπίρρημα τοῦ βροντήμων ἐκ τοῦ βροντιάω. Πρβ. νεμεσήμων ἐκ τοῦ νεμεσάω, πενθήμων ἐκ τοῦ πενθέω (Ἴδε Κριτ. Γράμμ. σελ. 162).

Λέων Διάκονος. σελ. 135, 24 Bonn. «ἀγχοῦ δὲ γενόμενος τῆς ἐπάλξεως κατὰστοχήσας τοῦ προκύπτοντος Σκύθου — παῖει κατὰ τοῦ τένοντος».

Ὁ νοῦς ἀπαιτεῖ τὸ κατ'ΕΥστοχίας.

Γεωργ. Φραντζῆς σελ. 284, 20 Bonn. «καὶ τις λανίτζαρις τοῦ νομι Χασάνης (ἐκ τοῦ Λοπαδίου ὁ γιγαντώδης ὄρμητο Λένδρος) ὑπὲρ κεφαλῆς τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὸ θυρεὸν βαλὼν, τῇ δὲ δεξιᾷ τὸ ξίφος ἀσπασάμενος, ἐπὶ τὸ τεῖχος ἐχώρησεν».

Εὐκολώτατον ὑπάρχει τὸ ἀσπασάμενος νὰ μεταβάλωμεν εἰς τὸ σπασάμενος, ἀλλ' οὐδαμῶς τολμῶμεν νὰ πράξωμεν τοῦτο, νομίζομεν ὅτι τὸ ἀρχικὸν Α εἶναι πρόσθετον, ὥς ἐν παύρῳ (Lounre ἀριθ. 23, 7) «ἀσπασάμενος τὴν μάχαιραν». Ἀξίον μνείας εἶναι τὸ παρὰ Πισίδῃ ἐν ἑμμέτρῳ λόγῳ ἀπαντῶν Ἡρακλ. Β', 207 «εἰ μὴ καθ' αὐτῶν ἀσπασοῖντο τὰ ξίφη», ἔνθα οὐδεμία μεταβολὴ χωρεῖ. Περὶ τοῦ προσθέτου τούτου Α ἴδε W. Schmid ἐν Attic. τόμ. Δ', σελ. 243,

Schulze Quaest. Ep. σελ. 44.511 καὶ Χατζιδάκιν ἐν Ἀκαδ. Ἀναγν. τόμ. Β', σελ. 558. Ἐν προσθήκης μέρει λεκτέον καὶ τοῦτο Ὁ Εὐστάθιος σελ. 1456,15 ὑπελάμβανεν ὅτι τὸ ἀσπάζεσθαι ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ σπᾶσθαι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Α, ἀλλ' ἐτυμολόγων παῖδες διαφόρως κρίνουσιν. Ἴσως δὲ ἐν τῷ Λένδος κρύπτεται ὁ Λένδρος ἥτοι Λέανδρος, ἥρως Ἀκριτικός, πρὸς ὃν παραβάλλεται ὁ Χασιάνης. Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀκρίτα τοῦ Μηλιαράκη στ. 3650 λέγεται «ὁ Λέανδρος μὴ ὑπολαβὼν πεῖραν ἐμῆς ἀνδρείας, Σύρειν σπαθὶν ἐτόλμησεν, ἐπάνω μου κατῆλθεν. Καὶ ὥρμησε τοῦ δοῦναί με ἔς τὴν κεφαλὴν ἀπάνω».

ΧΑΡΙΤΩΝ ΧΑΡΙΤΩΝΙΔΗΣ